

Sostenibilitat lingüística

41. Assertivitat lingüística en situacions en què ens relacionam amb persones desconegudes

Ferran Suay i Gemma Sanginés, en el seu llibre *Sortir de l'Armari lingüístic*, apunten unes quantes **recomanacions** —tot i que són conscients que és difícil que siguin vàlides per a tothom i en tota situació—, amb la pretensió que siguin **útils per a aquelles persones que volen viure més en català i sentir-se còmodes quan mantenen la llengua amb tot tipus d'interlocutors**.

Us les reproduïm, amb alguna adaptació, a continuació.

Identificació de la situació lingüística

En primer lloc, convé que identifiqueu en quina situació soleu canviar al castellà quan parlau amb persones desconegudes:

- Si em sembla, a simple vista, que no té aspecte de catalanoparlant.
- Si em diu o em fa veure que no ha comprès el que li he dit.
- Si s'adreça a mi en castellà.
- Si em diu que no parla català.
- Si em diu que no entén el català.
- Si em demana que li parli en castellà.

Plantejament i definició d'un objectiu

Si l'interlocutor us diu que no parla català, potser és exactament això el que vol dir, i no que no vol que li'n parleu.

Per tant, la recomanació és que us faceu el propòsit de mantenir el català, si més no, fins que el vostre interlocutor us hagi dit explícitament que no l'entén.

A més, és útil considerar que la persona amb qui es parla és aproximadament tan capaç com vosaltres de dir clarament allò que vol.

Paciència i constància per aconseguir l'objectiu plantejat

Per acabar, és molt recomanable tenir paciència. Tal volta, al principi, us sentireu incòmodes. Teniu present que abandonar la llengua pròpia i canviar al castellà és un hàbit, i els hàbits costen una mica de canviar.

En poc temps us anireu sentint més còmodes mantenint el català, tot i que l'interlocutor ho faci en castellà.

I, probablement, des del principi, **us sorprendrà trobar-vos un gran nombre de persones que són capaces de parlar o d'entendre el català.**

En definitiva, cal dir que la gran majoria de les vegades en què acabam canviant de llengua, ho feim sense que ningú no ens hi obligui, i encara més, sense que ningú no ens ho hagi ni tan sols demanat explícitament.

El fet de parlar en català en totes aquestes ocasions és un avenç molt notable per a l'ús social de la llengua i una ocasió per augmentar la pròpia autoestima i satisfacció personal.

Direcció Insular de Política Lingüística
Departament de Participació Ciutadana i Presidència
Consell de Mallorca